

indblæse sine Medkæmpende. Endnu sporedes den religiøse Modbevægelse dog ikke stærkt i Hovedstaden, hvor Sindene var for optagne af det nyskabte Forretningsrøre. Ude i Provinserne derimod, især paa Landet, voksede det sig stærkt i Stilheden og samlede sig om Præstegaarde og Højskoler som en Hær omkring sine Fæstninger.

\*

\*

\*

Efter at man havde rejst sig fra Bordet, gav Per og Jakobe en Slags Kur i et Hjørne af Havesalen, hvor den store Krystallysekrone nu var tændt.

Blandt de første, der kom hen for at hilse paa dem og trykke Pers Haand, var Proprietær Nørrehave. Med sin allertrohjertigste Snurren paa r'et udtrykte den svedne Jyde sin overordentlige Beklagelse af, hvad der var sket den foregaaende Dag hos Max Bernhardt, og forsikrede, at han for sit Vedkommende aldeles ikke havde samstemmet med denne „i Opfattelsen af Situationen“.

Per hørte kun efter med det ene Øre. Han havde stadig sin Opmærksomhed henvendt paa Nanny, der stod henne i den anden Ende af Salen og fjasede i en Kres af smiskende Kurmagere. Skønt han var bleven fast bestemt paa at lade hende sejle sin egen, plumrede Sø, kunde han ikke holde sine Øjne fra hende. Han saae nu, hvordan Løjtnant Iversen, der havde været ude i Forstuen og hentet hendes Hermelinsslag, med dvælende Omhu lagde dette om hendes Skuldre, og hvordan han absolut ogsaa vilde hægte det under Hagen, hvad han dog ikke fik Lov til. — Nanny smækkede ham over Fingrene. Men umiddelbart efter tog hun frejdig hans tilbudte Arm og skridtede afsted med ham gennem Salen og ud i Haven, hvor i Forvejen andre af Selskabets Unge var tyet ud for at drikke Kaffen i det norske Lysthus.

Proprietær Nørrehave var imidlertid bleven ved at snakke, og det gik op for Per, at det var Mandens Hensigt at faa ham til at udtale sig om Gaarsdagens Begivenhed for at komme un-